

ENERGETICKÝ REGULAČNÍ ÚŘAD

Masarykovo náměstí 5, 586 01 Jihlava

Sp. zn. KO-08468/2012-ERU

V Praze dne 18. září 2012

Číslo jednací: 08468-5/2012-ERU

ROZHODNUTÍ

Energetický regulační úřad jako věcně příslušný správní orgán podle ust. § 18 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, ve správním řízení vedeném pod sp. zn. KO-08468/2012-ERU zahájeném dne 19. srpna 2012 z moci úřední podle ust. § 46 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, s účastníkem řízení, kterým je společnost ALTO PLUS s.r.o., IČ: 63 50 62 54, se sídlem Třebel 9/3, Černošín, PSČ: 349 58, ve věci podezření ze spáchání správního deliktu podle ust. § 91 odst. 1 písm. b) energetického zákona rozhodl

takto:

I. Účastník řízení, společnost ALTO PLUS s.r.o., IČ: 63 50 62 54, se sídlem Třebel 9/3, Černošín, PSČ: 349 58, se tím, že v rozporu s ust. § 9 odst. 1 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, neoznámil neprodleně změny týkající se údajů a dokladů, které jsou stanoveny jako náležitosti žádosti o udělení licence podle ust. § 5 odst. 3 téhož zákona, kdy jakožto držitel licence č. 110303770 prokazatelně s účinností od 29. července 2005 pozbyl rozhodnutím Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu v Tachově vlastnický vztah k pozemkům, na kterých vybudoval a uvedl do provozu MVE Stříbro, pro kterou měl udělenou výše uvedenou licenci, dopustil správního deliktu podle ust. § 91 odst. 1 písm. b) energetického zákona.

II. Dle ust. § 91 odst. 13 písm. c) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, se účastníkovi řízení, společnosti ALTO PLUS s.r.o., IČ: 63 50 62 54, se sídlem Třebel 9/3, Černošín, PSČ: 349 58, za spáchání správního deliktu podle ust. § 91 odst. 1 písm. b) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, ukládá **pokuta ve výši 15 000 Kč** (slovy: patnáct tisíc korun českých), která je splatná do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet

Energetického regulačního úřadu vedeného u České národní banky, Na Příkopě 28, 110 03 Praha 1, č. ú. 3754-2421001/0710, variabilní symbol 07012.

III. Dle ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ust. § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, se účastníkovi řízení, společnosti ALTO PLUS s.r.o., IČ: 63 50 62 54, se sídlem Třebel 9/3, Černošín, PSČ: 349 58, ukládá povinnost uhradit **náklady řízení ve výši paušální částky 1 000 Kč** (slovy: jeden tisíc korun českých). Náklady řízení jsou splatné do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, a to na účet Energetického regulačního úřadu vedeného u České národní banky, Na příkopě 28, 110 03 Praha 1, č. ú. 3754-2421001/0710, variabilní symbol 070121.

Odůvodnění

I. Úvod

Dne 19. srpna 2012 Energetický regulační úřad (dále jen „Úřad“) zahájil ve smyslu ust. § 46 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) správní řízení z moci úřední s účastníkem řízení, společností ALTO PLUS s.r.o., IČ: 63 50 62 54, se sídlem Třebel 9/3, Černošín, PSČ: 349 58 (dále jen „účastník řízení“), ve věci možného podezření ze spáchání správního deliktu ve smyslu ust. § 91 odst. 1 písm. b) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“), kterého se měl dopustit tím, že v rozporu s ust. § 9 odst. 1 energetického zákona neoznámil neprodleně změny týkající se údajů a dokladů, které jsou stanoveny jako náležitosti žádosti o udělení licence, nepředložil o ní doklady a nepožádal o změnu rozhodnutí o udělení licence. Správní řízení bylo zahájeno na základě vlastních zjištění správního orgánu.

II. Průběh správního řízení

Na základě skutečností zjištěných správním orgánem, zahájil po vyhodnocení všech uvedených skutečností Úřad podle ust. § 46 správního řádu správní řízení z moci úřední. Zahájení správního řízení bylo účastníkovi řízení sděleno oznámením o zahájení správního řízení č. j. 08468-1/2012-ERU ze dne 9. srpna 2012, které bylo účastníkovi řízení doručeno fikcí dne 19. srpna 2012. V oznámení o zahájení správního řízení byl účastník řízení poučen o právu podat návrhy na doplnění řízení ve smyslu ust. § 36 správního řádu. Účastník řízení tohoto práva nevyužil a nezaslal žádné návrhy na doplnění řízení, ani nenavrhnul žádné další důkazy.

III. Popis skutkového stavu věci

Účastník řízení je držitelem licence č. [REDAKCE] ze dne 15. ledna 2003 na výrobu elektřiny ve vodní elektrárně v k. ú. Stříbro, Kladrubská, okres Tachov, s instalovaným výkonem 0,095 MW s termínem zahájení licencované činnosti ke dni 20. ledna 2003. Rozhodnutí o udělení licence nabylo právní moci dnem 12. února 2003, přičemž licence byla udělena do 4. února 2028.

Licence byla účastníkovi řízení udělena na základě jeho žádosti ze dne 10. ledna 2003. V rámci licenčního řízení bylo prokázáno jeho vlastnické právo k energetickému zařízení (technologické i stavební části vodní elektrárny), a to výpisem z katastru nemovitostí ze dne 30. prosince 2002, kde byl jako vlastník uveden p. [REDAKCE], který je zároveň statutárním orgánem účastníka řízení. Z tohoto pohledu správní orgán dále nezkoumal užívací vztah k dotčenému energetickému zařízení. Dalším dokladem doloženým ve správním řízení bylo potvrzení ze dne 4. června 1993 vydané Okresní komisí pro privatizaci o nabytí v dražbě pro vydražitele, kterým byl výše jmenovaný p. [REDAKCE].

Následně po udělení licence Okresní soud v Tachově rozsudkem, který nabyl právní moci dnem 26. května 2005, určil, že žalobci, pan [REDAKCE], a pan [REDAKCE], jsou oprávněni k uplatnění nároku dle ust. § 4 zákona č. 229/1991 Sb. u pozemkového úřadu. Dle dotčeného rozsudku se tak každý ze žalobců měl v podílu jedné poloviny následně stát oprávněnou osobou ke stavební i technologické části uvedené vodní elektrárny účastníka řízení.

Ke dni 29. července 2007 nabylo právní moci rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu v Tachově. Z rozhodnutí vyplývá, že Ministerstvo zemědělství – Pozemkový úřad Tachov, jako věcně a místně příslušný správní orgán podle ust. § 20 odst. 1 písm. a) zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl podle ust. § 9 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů, tak, že vydal nemovitosti v k. ú. Stříbro, konkrétně pozemky parc. č. 521/3, 521/4 a 521/2 v celkové výměře 607 m², panu [REDAKCE], a panu [REDAKCE], jakožto žalobcům v původním soudním řízení před Okresním soudem v Tachově. Z rozhodnutí dále vyplývá, že uvedené nemovitosti byly ke dni účinnosti zákona o půdě ve vlastnictví povinné osoby Geoindustria Stříbro, s. p. Tato povinná osoba v průběhu účinnosti dotčeného zákona o půdě zanikla a předmětné nemovitosti byly na základě veřejné dražby konané dne 29. dubna 1993 převedeny ve smyslu zákona č. 427/1990 Sb., o převezech vlastnictví státu k některým věcem na jiné právnické nebo fyzické osoby, v platném znění,

a zákona č. 500/1990 Sb., o působnosti orgánů České republiky ve věcech převodů vlastnictví státu k některým věcem na jiné právnické nebo fyzické osoby, v platném znění, do vlastnictví fyzické osoby, nynějšího účastníka řízení. Z rozhodnutí dále vyplývá, že k převodu nemovitostí došlo v rozporu s ust. § 5 odst. 3 zákona č. 229/1991 Sb. a § 2 odst. 3 písm. a) zákona č. 427/1991 Sb. Rozpor pozemkový úřad spatřuje zejména v tom, že předmětem převodu vlastnictví nemohou být ve smyslu výše uvedených právních předpisů provozní jednotky, na které se vztahuje zákon o zmírnění následků některých majetkových křivd, a to po dobu, po kterou trvá nárok oprávněných osob na jejich vydání. Dále pak dle ust. § 5 odst. 3 zákona č. 229/1991 Sb. nelze věci ve smyslu uvedeného zákona, jejich součásti a příslušenství převést do vlastnictví jiného. Takové právní úkony jsou neplatné. Z výše uvedených důvodů pozemkový úřad považoval dražbu konanou ve věci převodu předmětných nemovitostí za neplatnou a rozhodl o navrácení nemovitosti do vlastnictví oprávněných osob.

V roce 2007 požádal o licenci k výrobě elektřiny na identickou provozovnu vodní elektrárny v obci Stříbro pan [REDAKCE]. Žádost byla Úřadu doručena dne 23. srpna 2007. Vlastnictví k provozovně tento prokázal výpisem z katastru nemovitostí, kde je zapsán jako vlastník pozemku a budovy. Nabytí vlastnictví předcházelo majetkové vypořádání s oprávněnými vlastníky určenými na základě rozsudku Okresní soudu v Tachově, kdy kupní smlouvou ze dne 25. září 2006 a dodatkem ke kupní smlouvě téhož dne došlo k převodu vlastnictví k budově malé vodní elektrárny bez č. p. na parcele č. 521/2 v k. ú. Stříbro na pana [REDAKCE], a [REDAKCE], a to do jejich podílového spoluvlastnictví. Nabyvatelé spolu dne 30. dubna 2007 uzavřeli dohodu o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví, čímž se jediným a výlučným vlastníkem dotčené nemovitosti stal pan [REDAKCE]. Dne 11. října 2007 byla tomuto žadateli vydána licence č. [REDAKCE] na výrobu elektřiny, která nabyla právní moci dnem 5. listopadu 2007.

IV. Právní hodnocení

Správního deliktu podle ust. § 91 odst. 1 písm. b) energetického zákona se dopustí držitel licence tím, že neoznámí neprodleně změny podmínek pro udělení licence nebo změny týkající se údajů a dokladů, které jsou stanoveny jako náležitosti žádosti o udělení licence, nepředloží o nich doklady nebo požádá o změnu rozhodnutí o udělení licence podle § 9 odst. 1 energetického zákona.

Z ust. § 9 odst. 1 energetického zákona přitom vyplývá obecná povinnost držitele licence neprodleně oznámit Energetickému regulačnímu úřadu změny podmínek pro udělení licence podle § 5 a všechny změny týkající se údajů a dokladů, které jsou stanoveny jako náležitosti žádosti o udělení licence podle § 7, předložit o nich doklady a požádat o změnu rozhodnutí o udělení licence.

Z ust. § 5 energetického zákona přitom vyplývají podmínky pro udělení licence, přičemž za ty údaje, o nichž je držitel licence povinen spravit Úřad lze považovat následující údaje: o ztrátě úplné způsobilosti k právním úkonům, o ztrátě bezúhonnosti, o nesplnění podmínky odborné způsobilost nebo odvolání odpovědného zástupce, o změnách týkajících se finančních a technických předpokladů. Mimo jiné jsou údajem, jehož změnu má držitel licence povinnost neprodleně oznámit, skutečnosti prokazující jeho vlastnický nebo užívací vztah k energetickému zařízení.

Z ust. 5 odst. 3 vyplývá, že fyzická nebo právnická osoba, která žádá o udělení licence, musí prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti. Fyzická nebo právnická osoba žádající o udělení licence je povinna také doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Není-li žadatel o licence vlastníkem energetického zařízení, je povinen doložit i souhlas vlastníka energetického zařízení s jeho použitím k účelům vymezeným tímto zákonem, a to nejméně po dobu, na kterou má být licence udělena.

Správní orgán poukazuje na to, že dotčené ustanovení § 5 odst. 3 energetického zákona se v průběhu doby od r. 2007 několikrát měnilo, avšak jeho podstata, tedy, že žadatel o licenci má povinnost prokázat svůj vlastnický či jiný užívací vztah k energetickému zařízení, zůstala stejná. Správní orgán proto uvedl pouze současně platný stav dotčeného právního předpisu.

Z výše uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že jednou z podmínek pro udělení licence je i prokázání vlastnického nebo užívacího práva k energetickému zařízení. Z ust. § 7 vyhlášky č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích, ve znění pozdějších předpisů, která provádí příslušná ustanovení energetického zákona, vyplývá, jakými způsoby je vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení prokazováno.

Vlastnické právo k energetickému zařízení žadatel prokazuje výpisem z katastru nemovitostí, zapisuje-li se vlastnické právo do katastru nemovitostí podle zvláštního právního předpisu, odpovídající stavu zápisů v katastru nemovitostí ke dni předložení výpisu Úřadu; nebo smlouvou, na základě které dochází k převodu nemovitosti, pokud vlastnické právo k nemovitosti není předmětem zápisu do katastru nemovitostí; dále pak smlouvou, na základě které dochází k převodu vlastnického práva k movitému energetickému zařízení; nebo smlouvou, ze které je zřejmé, že žadatel je vlastníkem daného movitého energetického zařízení; nebo originálem nebo ověřenou kopií rozhodnutí soudu nebo správního orgánu, pokud žadatel nabyl vlastnické právo k energetickému zařízení na základě rozhodnutí soudu nebo správního orgánu nebo je jeho vlastnické právo takovým rozhodnutím potvrzeno anebo potvrzením o nabytí vlastnictví, bylo-li energetické zařízení předmětem veřejné dražby.

Užívací právo k energetickému zařízení žadatel prokazuje výpisem z katastru nemovitostí, vyplývá-li právo užívat nemovitost z práva odpovídajícího věcnému břemeni zapisovaného do katastru nemovitostí podle zvláštního právního předpisu, odpovídající stavu

zápisů v katastru nemovitostí ke dni předložení výpisu Úřadu; nebo nájemní smlouvou, smlouvou o výpůjčce nebo jinou smlouvou, na základě které žadateli vzniká právo užívat dané energetické zařízení; dále pak originálem nebo ověřenou kopií rozhodnutí soudu nebo správního orgánu, pokud žadateli vzniklo právo užívat energetické zařízení na základě rozhodnutí soudu nebo správního orgánu nebo je jeho právo takovým rozhodnutím potvrzeno anebo ověřenou kopií zřizovací listiny, dokládá-li žadatel jako příspěvková organizace územního samosprávného celku předání energetického zařízení v majetku zřizovatele do její správy.

Zároveň platí, že nelze-li doložit existující titul podle předchozích odstavců v písemné podobě, dokládá žadatel existenci titulu souhlasným prohlášením smluvních stran s uvedením všech náležitostí takového titulu. Stejně tak nelze-li nabytí vlastnického práva k energetickému zařízení nebo užívacího práva k energetickému zařízení prokázat způsoby uvedenými výše, protože takové nabývací tituly nelze doložit, došlo k nabytí ze zákona nebo je již nelze dohledat, lze nabytí vlastnického práva nebo užívacího práva k energetickému zařízení doložit i jiným způsobem, nevzbuzujícím důvodné pochybnosti.

Úřad udělil účastníkovi řízení licenci na základě jeho žádosti ze dne 10. ledna 2003. V rámci licenčního řízení bylo prokázáno jeho vlastnické právo k energetickému zařízení (technologické i stavební části vodní elektrárny), a to výpisem z katastru nemovitostí ze dne 30. prosince 2002, kde byl jako vlastník uveden p. [REDAKCE]. Tento byl zároveň podle výpisu z obchodního rejstříku statutárním orgánem účastníka řízení. Dalším dokladem doloženým ve správním řízení bylo potvrzení ze dne 4. června 1993 vydané Okresní komisí pro privatizaci o nabytí v dražbě pro vydražitele, kterým byl výše jmenovaný p. [REDAKCE].

Od r. 2003 účastník řízení nepodal žádost o změnu licence, ani nikterak nedokládal vlastnický či užívací vztah k energetickému zařízení, pro kterou měl udělenou licenci. Vlastnické právo účastníka řízení k energetickému zařízení přitom prokazatelně zaniklo ke dni 29. července 2007, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu v Tachově, kterým byly za oprávněné osoby k nemovitostem v k. ú. Stříbro, konkrétně k nemovitostem parc. č. 521/3, 521/4 a 521/2 v celkové výměře 607 m² uznáni [REDAKCE], a [REDAKCE].

S ohledem na úpravu ust. § 9 odst. 1 energetického zákona tak byl účastník řízení ode dne právní moci výše uvedeného rozhodnutí povinen neprodleně oznámit Úřadu změny podmínky pro udělení licence podle ust. § 5 téhož zákona, spočívající v zániku vlastnického práva k uvedeným nemovitostem. Zároveň měl účastník možnost po právní moci výše uvedeného rozhodnutí uvést nový vlastnický nebo jiný užívací vztah k energetickému zařízení. Jak bylo konstatováno výše, účastník řízení tak neučinil. Účastník řízení zároveň nedoložil ani souhlasné prohlášení smluvních stran s uvedením všech náležitostí titulu pro vznik užívacího nebo vlastnického práva či jiným způsobem, nevzbuzujícím důvodné

pochybnosti. Správní orgán tak nemá pochybnosti o tom, že účastník řízení již nemá žádný vlastnický či jiný užívací vztah k dotčeným nemovitostem, přičemž o této skutečnosti Úřad nespravil.

Tímto svým jednáním účastník řízení proto naplnil dikci ust. § 91 odst. 1 písm. b) energetického zákona, kdy se dopustil správního deliktu spočívajícího v neprodleném neoznámení změny týkající se údajů a dokladů, které jsou stanoveny jako náležitosti žádosti o udělení licence podle ust. § 5 odst. 3 téhož zákona.

Správní orgán nadto uvádí, že v daném případě nebylo nutné zabývat se analýzou definičního znaku uvedeného správního deliktu, konkrétně neprodleného oznámení změny. V obecné právní teorii je uznáváno, že pojem neprodleně je možné vykládat jako okamžité jednání bez prodlévání, tedy „jak nejrychleji je to možné“. S ohledem na to, že účastník řízení pozbyl vlastnické právo k energetickému zařízení ke dni 29. července 2007, a správní orgán tuto skutečnost zjistil dne 23. května 2012 až na základě vlastní provedené kontroly, nelze tento postup účastníka řízení, kdy do současného dne neoznámil změny pro udělení licence, hodnotit jako nejrychlejší možné jednání, resp. jednání bez prodlevy. Účastník řízení naopak do dnešního dne nikterak nekonal.

Správní orgán na základě výše uvedeného zjistil a prokázal, že účastník řízení neprodleně neoznámil změny týkající se údajů a dokladů, které jsou stanoveny jako náležitosti žádosti o udělení licence podle ust. § 5 odst. 3 energetického zákona. Tímto svým jednáním se dopustil správního deliktu ve smyslu ust. § 91 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Z tohoto důvodu přistoupil správní orgán k uložení pokuty.

V. Udělení pokuty

Správní úřad se nejprve zabýval otázkou, zda jsou naplněny podmínky uvedené v ustanovení § 91d odst. 1 energetického zákona, tedy zda účastník řízení za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Z podkladů, které měl Úřad k dispozici, nicméně nevyplývá, že by nastala jakákoliv objektivní zákonem předvídaná situace, která by umožnila liberaci účastníka řízení, co se týče jeho právní odpovědnosti za spáchaný delikt podle ustanovení § 91 odst. 1 písm. b) energetického zákona. Úřad proto přistoupil k uložení pokuty v takové výši, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Za správní delikt podle ust. § 91 odst. 1 písm. b) energetického zákona, lze uložit podle ust. § 91 odst. 13 písm. c) téhož zákona pokutu až do výše 15 000 000 Kč.

Úřad přihlížel při stanovení výše pokuty ke všem uvedeným skutečnostem zjištěným ve správním řízení zahájeném dne 19. srpna 2012 v předmětné věci. Zejména přihlížel ve smyslu ust. § 91d odst. 2 energetického zákona k závažnosti správního deliktu, ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, době trvání a okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. V neposlední řadě správní orgán přihlédl při stanovení výše pokuty též k osobě

pachatele.

Správní orgán také posuzoval otázku způsobu spáchání správního deliktu, přičemž dospěl k závěru, že účastník řízení nevytlačil veškeré úsilí, které bylo možné po něm, jakožto po držiteli licence, požadovat. Účastník řízení si měl být vědom toho, že se na něj vztahují povinnosti ve smyslu dotčeného zákona, a tedy, v momentě, kdy pozbyl vlastnické práva k dotčeným nemovitostem, a aniž by nabyl nového vlastnického práva či jiného užívacího práva k dotčenému energetickému zařízení, měl sám požádat o zrušení licence. Uvedené jednání naplňující znaky správního deliktu podle ust. § 91 odst. 1 písm. b) energetického zákona hodnotí správní orgán jako závažné, jehož podstatu správní orgán nespátřuje v pouhém opomenutí. V rámci šetření, které správní orgán prováděl, a taktéž z průběhu správního řízení, kdy oznámení o zahájení správního řízení bylo účastníkovi řízení doručeno fikcí, lze usuzovat, že účastník řízení ve věci záměrně nekomunikuje s jakýmkoliv úřady. Z tohoto nekonání účastníka řízení správní orgán vyvozuje, že jednání účastníka řízení bylo úmyslné. Ačkoliv není správní orgán povinen zabývat se a posuzovat subjektivní stránku věci, je nutno přihlídnout ke skutečnosti, že byt' úmyslem účastníka řízení nebylo porušit zákon, úmyslem účastníka řízení bylo nekomunikovat se státními úřady, přičemž tímto svým jednáním zákon v konečném důsledku porušil. Tuto skutečnost považuje správní orgán za přitěžující okolnost, kterou zohlednil při stanovení výše pokuty.

Správní orgán při stanovení výše pokuty samozřejmě přihlédl také k následkům správního deliktu, kdy byla účastníkem řízení jednoznačně porušena jedna z jeho základních povinností jakožto držitele licence. Tuto skutečnost vnímá správní orgán jako přitěžující, neboť nedošlo k pouhému ohrožení právem chráněného zájmu, nýbrž i k jeho porušení.

Jako výrazně polehčující okolnost naopak správní orgán vnímá potenciální výši škody, kterou účastník řízení svým konáním mohl způsobit či způsobil. Tato škoda je marginální, neboť na uvedeném zařízení již od roku 2007 provozuje činnost jiný držitel licence.

Charakteristickým znakem tzv. správních deliktů právnických osob a podnikajících fyzických osob je nicméně to, že odpovědnost těchto osob je založena porušením právních povinností bez ohledu na zavinění. Jedná se o objektivní odpovědnost, tedy o odpovědnost za výsledek. Je věcí účastníka řízení, aby si při výkonu licencované činnosti počínal tak, aby neporušil povinnosti dané energetickým zákonem a nepoškodil zákonem chráněné zájmy.

V neposlední řadě se Úřad zabýval taktéž zjištěnou délkou trvání protiprávního stavu. Účastník řízení prokazatelně ke dni 29. července 2007 rozhodnutím Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu v Tachově pozbyl vlastnického práva k dotčeným nemovitostem. Protiprávní stav ve vztahu k udělené licenci tak trval od roku 2007 doposud. Značnou délku trvání protiprávního stavu hodnotí správní orgán jako přitěžující okolnost.

Při stanovení výše pokuty je nutno také zohledňovat opakovanost porušování zákona účastníky řízení, ať už z pohledu neustálého porušování totožných ustanovení a právních předpisů, nebo celkové nedisciplinovanosti při jejich dodržování v celém jejich spektru.

Na straně účastníka řízení je tedy třeba uvést, že není evidován v rámci žádného jiného správního řízení ve věci spáchání správního deliktu podle energetického nebo jiného právního předpisu ve věcné působnosti Úřadu. Lze tak říct, že účastník řízení porušil tento právní předpis poprvé, což je zohledněno při stanovení výše pokuty jako polehčující okolnost.

Správnímu orgánu je známo, že s účastníkem řízení je vedeno řízení o odejmutí licence ve smyslu ust. § 10 odst. 2 písm. a) energetického řízení, kdy jakožto držitel licence přestal splňovat podmínky pro její udělení podle téhož zákona. K této okolnosti přihlédl správní orgán jako ke skutečnosti, na základě níž uložil pokutu v nejnižším možném pásmu zákonné sazby.

Co se týče osoby pachatele správního deliktu, správní orgán vycházel při stanovení výše pokuty ze závěrů dostupné judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 9/2008-133), z níž vyplývá, že „správní orgán ukládající pokutu za správní delikt je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní, a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí“.

V souvislosti s výše uvedeným se tedy Úřad při stanovení výše pokuty zabýval také otázkou majetkových poměrů účastníka řízení. Platí, že správní orgán při zjišťování osobních a majetkových poměrů vychází z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Zároveň však platí, že nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn (nikoliv povinen) stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.

Z výpisu obchodního rejstříku správní orgán zjistil, že účastník řízení je společností s ručením omezeným se základním vkladem ve výši 100 000 Kč. Mimo tento údaj nebyl správní orgán schopen zajistit jakékoliv jiné údaje týkající se majetkových poměrů účastníka řízení. Správní orgán tedy odhadl, i s ohledem na to, že uvedená společnost je stále zapsána v obchodním rejstříku a v souladu se zákonem č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a tedy ručí za své závazky celým svým majetkem (alespoň do výše svého základního jmění), že pokuta udělená ve výši tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, tedy spíše v symbolické výši, nemůže být v žádném případě považována za finanční ohrožení podnikání či existence obviněného a nemůže mít tedy likvidační charakter.

Ukládaná pokuta musí být pro pachatele citelná, neboť v opačném případě by její efekt byl minimální. Správní orgán nepochybuje, že zaplacení uložené pokuty se negativně odrazí ve finanční situaci účastníka řízení. Takový dopad je však třeba považovat za základní charakteristiku správního trestu v podobě finanční sankce. Pokud by pokuta neměla negativní vliv na trestaného, neplnila by svou funkci represivní a individuálně preventivní. Zaplacení pokuty se tedy účastníka řízení jistým způsobem dotkne, vznikne mu určitá újma na majetku.

Účastník řízení pokutou uloženou ve výši tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, však nebude ohrožen na své existenci, jeho chod nebude zásadním způsobem omezen, na druhé straně nicméně pocítí dopad uloženého správního trestu i v rovině materiální.

Po zvážení všech okolností případu a na základě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, byla výše sankce stanovena tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, tj. v dolním pásmu možné zákonné sazby dle energetického zákona. Správní orgán proto považuje stanovenou výši pokuty za zcela přiměřenou míře a významu chráněného společenského zájmu, upraveného energetickým zákonem a zároveň ji považuje za odstrašující a může tak plnit jak represivní, tak preventivní funkci.

Nadto správní orgán poznamenává, že pokuta udělená ve výši tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, byla uložena v souladu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu, tedy ve výši odpovídající rozhodovací praxi Úřadu v obdobných nebo shodných případech.

Ve správním řízení je účastníku řízení výrokem II. tohoto rozhodnutí ukládána pokuta ve výši 15 000 Kč, a to za správní delikt podle energetického zákona. Souběžně je výrokem III. ukládána povinnost úhrady nákladů řízení, neboť správní orgán je podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu povinen účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, uložit náhradu nákladů řízení paušální částkou. Podle § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb. činí paušální částka 1 000 Kč.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat rozklad v souladu s ustanovením § 152 správního řádu k předsedkyni Energetického regulačního úřadu do 15 dnů od jeho doručení, a to jeho podáním Energetickému regulačnímu úřadu. Lhůta pro podání rozkladu se počítá ode dne následujícího po doručení rozhodnutí, nejpozději však po uplynutí desátého dne ode dne, kdy bylo nedoručené a uložené rozhodnutí připraveno k vyzvednutí.

- Otisk úředního razítka -

Mgr. Jiří Kreuzman v. r.
oprávněná úřední osoba
sekce kontroly